

MLADI KAT

ŠKOFIJSKI ODBOR ZA MLADE MARIBOR

ALELUJA

»Vstal je in živi!« To je temelj naše vere. To je naše upanje. Lansko leto, ko smo obhajali veliko noč pri zaprtih cerkvah, smo si rekli: »Enkrat bomo že potrpeali«. A po letu dni se zgodba ponavlja.

Očitno so bile samo sanje, da bomo ta virus hitro premagali. Letos vemo, da bo to vse skupaj trajalo dlje časa. Mnogih se je zato začel pollaščati strah, drugih jeza ali pa negotovost.

V to stanje negotovosti in bolečine prihaja velikonočno sporočilo, da je Gospod premagal smrt in živi.

To oznanilo ni aktualno samo za ta čas koronavirusa, je oznanilo, ki v vseh časih in vseh situacijah prinaša veselje in upanje.

Veselje velike noči me doseže, ko v globini mojega srca začutim, kako se Vstali Gospod sklanja tudi k meni: *»Ne bojte se. Pred vami pojdem v Galilejo!«*

Galileja je kraj našega vsakdanjega življenja. Je kraj težav, osamljenosti, pa tudi novih priložnosti.

Potrebno je prehoditi pot do tega spoznanja, da Gospod ni mrtev, ampak živi. Potrebno je biti iskren, iskati in se ne naveličati. Ko pridemo do te vere, potem naše vsakdanje življenje postane prostor Božjega vstopanja in razodevanja.

Kljub temu, da bo tudi letošnja velika noč drugačna, kot smo jo pričakovali, ko bomo morali veliko noč obhajati v krogu svoje družine, ali pa celo sami zase, pustimo, da nas to velikonočno sporočilo poveže v skupnost, kot družino božjih otrok.

Dragi mladi, naj bodo letošnji velikonočni prazniki kljub situaciji, v kateri se nahajamo, notranje duhovno doživeti, naj poglobijo in utrdijo vašo vero, da je Kalvarija le postaja na poti do Jezusovega vstajenja na velikonočno jutro!

+Alojzij Cvikel, mariborski nadškof metropolit

VELIKONOČNI INTERVJU Z MARIJO KRIČEJ IN URBANOM HAJNCEM

Ko beremo Sveto pismo, lahko opazimo, da tam vera ni predstavljena z definicijami, temveč z zgodbami. Ko prebiramo Novo zavezo in poslušamo, kako je delal Jezus, opazimo, da se ob določenem vprašanju, kot je greh ali usmiljenje, ni usedel in dejal: »Dajmo najprej razčistiti pojme«. Govoril je zgodbe. Osebo najraje berem življenjepise svetnikov, ker vidim vero v njeni raznolikosti in resničnosti. Zato je spodaj intervju z dvema mladima katoliškima kristjanoma, ki z veseljem živita svojo velikonočno vero. Marija in Urban bosta sebe predstavila v velikonočni skrivnosti. Preberimo kaj imata povedati.

1. Marija in Urban, če bi vaju morali predstaviti najboljši prijatelj, kaj bi rekli o vama?

Marija: »Polna optimizma, velikodušna, realna, vedno nasmejana, polna energije, prikupno zmedena, raztresena; ko česa ne razume, naredi vse, da poskuša razumeti; rada pozabi na čas, zna razmišljati globoko,« so napisale moje cimre Alja, Neža in Julija. »Si tak nasmejana in pozorna. Vedno misliš na druge. Vedno si za akcijo in za kake nore stvari. Ful zabavno je vedno s tabo,« pa je napisala moja prijateljica Zala. To so vse njihove besede.

Urban: To bi morali vprašati moje prijatelje in ne mene. Mislim, da bi me opisali kot pozitivno osebo, ki je vedno pripravljena pomagati.

2. Kako pa bi se sama predstavila?

Marija: Sem Marija in prihajam iz Selnice ob Dravi. Načeloma sem povprečna najstnica, ki se sicer ne navdušuje nad zabavami. Rada sem v dobri družbi, kjer se da pogovarjati o stvareh, ki presežejo naš človeški um, pa tudi, kjer se lahko skupaj nasmejimo še kako butastim stvarim. Nasploh pa sem srečna. Pa ne tako, da bi se ves čas smejala ali ker ne bi imela nobenih skrbi. Srečna sem, da živim in da mi Bog vsak dan podarja razloge za to.

Urban: Sem Urban, star sem 16 let, prihajam iz župnije Limbuš in trenutno obiskujem prvi letnik Škofijske gimnazije v Mariboru. In seveda, sem vesel in ponosen kristjan.

3. Za nami je lep del postne poti. Kako bi na kratko predstavila bistvo postnega časa?

Marija: Zame je postni čas obdobje prečiščevanja. Po navadi je to »čiščenje« neprijetno, je pa zelo potrebno. Je popolna priložnost, da se odpovemo stvarem, ki nas ločujejo od Boga. Zame bistvo postnega časa ni le odpovedovanje, ampak da pri tem tudi vztrajam. Pa naj bodo to velike ali pa tiste majhne stvari. Vsak dan začeti znova, kljub padcem.

Urban: Postni in velikonočni čas sta zame kakor vzpon na goro. Pot na vrh simbolizira postni čas. Pot začnemo z vso zagnanostjo, a če nimamo dobre kondicije, lahko na njej hitro omagamo. Tako je z našim duhovnim življenjem v postnem času. Na začetku si zadamo razne cilje, ki jih, če nimamo dovolj trdne vere, ne moremo uresničiti. Vrh gore je kakor velika noč. Ko pridemo na vrh smo veseli, da smo zmogli prehoditi pot do vrha. Pot iz gore pa lahko predstavlja velikonočni čas. Ko se vračamo v dolino, podoživljamo, kaj vse smo na vrhu doživeli, in če je bila izkušnja zares lepa, je ne bomo nikoli pozabili. Tako je v velikonočnem času. Če smo veliko noč doživeli res lepo, nas lahko odmev velikonočnega praznovanja spremlja celotni velikonočni čas, nenazadnje vse življenje.

4. Sta se morda čemu posebnemu odrekla v tem času? Ali morda čemu dala več pozornosti in ljubezni?

Marija: Letos sem se bolj sistematsko lotila postnih »obljub«. Najbolj sem se osredotočila na odnose do bližnjih. Mislim, da so odnosi, tako doma v družini kot kjerkoli drugje, temelj za medsebojno razumevanje in sprejemanje drug drugega, ki pa se velikokrat zamajajo in so še toliko bolj potrebni naše pozornosti. Seveda mi vedno ni uspelo.

Urban: Jezus pravi učencem, naj pomazilijo svoje čelo, kadar se postijo, da drugi njihovega posta ne bi opazili. Zaradi tega jaz nerad razlagam naokoli, kaj vse sem storil v postnem času. Saj sami tako ali tako ne moremo ničesar storiti, Bog je tisti, ki daje rast, pravi svetopisemski pisatelj. Postni čas se mi zdi predvsem priložnost, da odkrivamo, kaj Bog želi od nas in ne kaj vse želimo doseči sami.

5. Pred nami so velikonočni prazniki. Se jih veselita?

Marija: Kot otroku mi postni čas res nikoli ni bil pri srcu. Zdelo se mi je, da je to čas, ki je prav težek. Še posebej pepelnica ali pa veliki petek. Ampak, ko sem na veliko soboto zaslišala velikonočno alelujo, pa se je zdelo, kot da je vsa ta teža kar odpadla. Podobno doživljam tudi zdaj, zato se velikonočnih praznikov res veselim. Mislim, da ob novici o vstalem Kristusu, noben kristjan ne more ostati ravnodušen.

Urban: Zagotovo. Praznovanje velikonočnih praznikov je zame najlepše praznovanje. Vsak praznik ima svoj čar, a velika noč je gotovo najlepša in najbolj bogata. Morda tudi zato, ker iz nje nismo naredili komercialnega praznika. Tako lahko v ospredje še bolj prihaja močno krščansko sporočilo tega praznika.

6. Po velikem petku praznujemo veliko soboto, ko se tiho odpravimo proti Božjemu grobu. Kakšno sporočilo ima za vaju to ležeče, pokrito telo mladega juda v grobu?

Marija: Vedno znova me nagovarja, da je to naš Bog. Čisto človeški, nič kaj Božji na pogled. Predvsem mi sporoča, kako velika je Božja ljubezen, ki je vse to naredila za nas. Marsikdo ob pogledu na grob še verjame, da se tu tudi konča. Kot velikonočni kristjani pa lahko na to gledamo le z upanjem in zaupanjem na dan vstajenja, ki bo tudi prišel.

Urban: Ta prizor se nekomu, ki ne hodi v cerkev, verjetno zdi nadvse strašen. Ampak kristjani verujemo v tretji dan, v dan vstajenja. Se mi zdi, da če gledamo v božji grob z vero, lahko v njem vidimo odrešenje. Če pa gledamo v ta božji grob z dvomom v vstajenje, pa je to gotovo strašen prizor. V naši cerkvi je božji grob zmeraj postavljen pod Marijinim oltarjem. In vsako leto znova me nagovarja, kako je Marija doživljala vso to dogajanje. Tako želim tudi sam veliko soboto preživeti kakor Marija – po eni strani čutiti bolečino, po drugi strani pa upati v tretji dan, verovati v vstajenje.

7. Imata doma kakšen poseben običaj praznovanja velike noči?

Marija: Tako izrecnega običaja nimamo. V družini skupaj praznujemo sveto tridnevje, po vstajenjski maši pa imamo skupen zajtrk iz blagoslovljenih jedil ob poslušanju Handlove *Messiah*. :)

Urban: Naše praznovanje velike noči je nekako povsem »običajno«. Mene osebno vsako leto najbolj nagovarja velikonočna vigilijska, saj po tem obredu najbolj nazorno vstopamo v skrivnost vstajenja. Najprej se skozi starozavezne odlomke sprehodimo skozi zgodovino odrešenja, ki doživi svoj vrhunec s Kristusovim vstajenjem v novi zavezi. Vigilijska se po odlomkih iz nove zaveze nadaljuje z Evharističnim slavljem, ko se pred našimi očmi ponovno odvije prizor Kristusove smrti in vstajenja.

8. Kaj vama pomeni velika noč?

Marija: Z veliko nočjo dobi vse smisel. Tisto tako nesmiselno trpljenje na koncu vendarle dobi smisel. Veliko večjega, kot bi si mi kadarkoli lahko zamislili. Zame je velika noč kot sonce, ki po tako mračnem in meglenem jutru zasije in ustvari čudovit dan. Je sonce, ki zagotavlja, da bo tema minila.

Urban: Že samo ime pomeni, da je ta praznik res nekaj velikega. Zame gre pri veliki noči predvsem za praznovanje nečesa skrivnostnega, nam nedoumljivega, mističnega. V današnjem svetu, ko za vse potrebujemo otipljive ali vidne dokaze, še bolj potrebujemo praznike, ki nas vedno znova opomnijo, da pa je nad nami Bog, ki se ga ne moremo dotakniti ali ga videti s človeškimi očmi, hkrati pa je še kako močno navzoč v našem življenju.

9. Je možno krščanstvo brez velike noči?

Marija: Tako kot je rekel Janez Pavel II.: »*Mi smo velikonočni ljudje in aleluja je naša pesem*«. Velika noč namreč ni le praznik v letu, je Kristusova zmaga nad smrtjo, ki je večna. Za kristjana, ki svojo vero živi, je velika noč način življenja. Navsezadnje bi brez velike noči ostali v smrti, ki jo je Bog s vstajenjem premagal. Bistvo velike noči je zmaga luči nad temo. To bistvo vsak kristjan ponese v svoje življenje in osvetljuje življenjsko pot tako sebi kot drugim. Tega bistva se ne da doumeti v enem dnevu. Je nekaj, kar vsak kristjan doživlja vedno znova. V krščanstvu je velika noč mnogo več kot le praznik, zato brez Kristusovega vstajenja in trpljenja, iz katerega izhaja, naše odrešenje ne bi bilo možno.

Urban: Ne, gotovo ne. Če želimo govoriti o Kristusovem nauku in ne priznavamo njegovega vstajenja, je Kristus zgolj neka zgodovinska oseba, ki je imela vpliv na mišljenje neke skupine ljudi. Krščanstvo ni vera, ki bi temeljila samo na mišljenju, je vera v Kristusa, ki nas je s svojo smrtjo in vstajenjem odrešil. Sv. Jožefmarija Escrivá pravi, da je Kristusovo vstajenje velika resnica, ki daje vsebino naši veri, in nadaljuje, da v Njem najdemo vse, zunaj Njega pa naše življenje ostaja prazno. Ali ni prav to smisel velike noči? V Gospodu iskati in najti Odrešenika.

10. Vstali Gospod je med nami z ranami na rokah. Ga lahko danes vidimo v svetu?

Marija: Pa še kako. Zdi se mi, da se nikoli sploh ni »skril«. Sicer pa je res, da ga velikokrat ne vidimo. Morda ravno zaradi njegovih ran. Ni nekdo, ki bi se razkazoval in tudi ni nekdo, ki bi se dokazoval. Čisto obratno, dovoli nam, da ga sami najdemo. Tukaj se kaže njegova dobrot in predvsem ljubezen. Kljub temu, da ve, da ga potrebujemo, se sam nikamor ne vsiljuje. Vedno čaka na nas. Tudi, ko ga tolikokrat prezremo. Mislim, da ga lahko čisto vsepovsod in v vsakomur najdeš, če ga sploh želiš iskati. Še posebej tam, kjer bi sami najmanj pričakovali.

Urban: Nedvomno je Gospod v svetu skozi vso človeško zgodovino. Tukaj ni dvoma. Gospoda v svetu videti pa je težko. Nam kristjanom je videti Kristusa v svetu lahko velik izziv. Sploh v časih, ko vera ni nekaj, kar bi bilo potrebno. Ampak On nas čaka, z ranami v rokah. V najbolj ranjenih, v najbolj oddaljenih. Želja po Bogu je v vsakem človeku, samo odkriti jo mora. In mi smo lahko tisti, ki ljudem pomagamo odkrivati to željo po Njem, ki je Ljubezen in Usmiljenje samo.

11. Imata kakšno sporočilo za tiste, ki v Kristusa ne verujejo?

Urban: Veliko je tistih, ki pravijo, kako je potrebno iskati Boga. Ampak, človek, kdo si ti, da boš našel Boga? Nek duhovnik je rekel, da človek nikoli ne najde Boga, ampak da je vedno Bog tisti, ki poišče človeka. Verovati pomeni vsak dan znova se odpirati, da Bog lahko začne delovati v meni. Torej, če želiš izkusiti moč Njegovega delovanja, se preprosto odpri in videl boš obilne sadove. Kajti biti kristjan pomeni biti človek odnosa. Naš Bog je Bog, ki spremlja. Spremljal je ljudstvo ob izhodu iz Egipta, Jezus se je po vstajenju prikazoval svojim apostolom. Bog je človeku zmeraj blizu in želi stopati v odnos z njim. To seveda ne pomeni, da na poti vere ni trpljenja in preizkušenj, a vera temu trpljenju daje smisel. Cerkev je in mora biti odprta za vsakega človeka. Cerkev ne pozna omejitve vpisa, v Cerkvi je prostor za vsakega, ki preprosto želi biti z Njim in ga sprejeti za tistega, ki vodi njegovo življenje.

Dragi prijatelj,

začenjam tako, da bi lahko tudi ti, ki praviš, da si neveren, bral te vrstice in ob branju vztrajal do konca. Poskušam biti »širok«, kakor se temu danes reče. Morda boš po nekaj vrsticah to branje odložil in si mislil svoje. Morda pa tudi ne. Moram priznati, da je zelo težko napisati velikonočno voščilo nekemu, ki je neveren. Ne vem točno, kaj naj ti napišem. Ali pa, kako naj ubesedim tisto velikonočno veselje, ki ga sam nosim v sebi in bi ga rad delil s teboj. Morda bi ti za začetek povedal, da zajčki in jajca niso glavna vsebina velike noči. Prepričan sem, da to že veš. Srečal sem že kar nekaj ateistov, ki so zelo dobro poznali krščansko vero. Morda bolje kot kakšen deklarirani kristjan tiste »otročje vere«, tiste vere, ki ni prerasla Boga sive brade in ni zapustila otroške dobe svoje vere in s tem otroških, večkrat otročjih podob Boga in vere. Če pomislim na apostole, si te predstavljam v podobi apostola Tomaža. In Tomaž je bil vedno blizu, zelo blizu Resnici, le tistega skoka vere ni imel moči narediti. Za najino vero predlagam kompromis. Srednja pot med mojim fundamentalnim pogledom »ujetega« in »razumljenega« Boga ter tvojim zanikanjem Boga bi bila, »da dopustiva, da Bog vendarle je«. Pa da vidiva. Prepričan sem, da imaš ti v tej »dopustitvi« več možnosti srečati Boga, kakor jaz. Lažje boš srečal šibkega Boga v ranah tega sveta, kakor jaz močnega Boga v trdnih strukturah, ki sta jih že dodobra razjedla molj in rja.

Kristjani v teh dneh obhajamo osrednjo skrivnost naše vere. Prepričan sem, da si nekaj te Jezusove priprave na njegovo smrt izkusil tudi ti. Verjetno si tudi ti izkusil Jezusovo ljubezen pri družinskem omizju, kjer sta oče in mati lomila kruh svojim otrokom. Predstavljam si, da si pri tem doživljal nepopisno veselje in hvaležnost za svoje bližnje in drage, in da ti je bil kruh več kot zgolj kruh – v njem je bila ljubezen tvojih staršev. Če si vsaj malo iskren, boš priznal, da so bili tisti trenutki lepši kot vsa darila, ki si jih kadarkoli dobil. Tako si med svojimi, na svoj način, na vaš družinski način, obhajal ljubezen velikega četrtka.

Predstavljam si, da si v življenju tudi trpel, bil deležen preizkušenj, ki velikokrat še tisto majhno žerjavico vere postavijo izpod kapa na dež. Vsako trpljenje je izkušnja velikega petka. Trpljenje zastre sonce v našem življenju. Takrat se hierarhija pomembnosti popolnoma spremeni. Običajno postanejo prej nepomembne stvari najpomembnejše. Če sem iskren, tudi meni največ težav v moji veri dela smisel trpljenja, če je sploh kakšen. Ko iščem odgovore na tovrstna vprašanja, najdem samo enega in ta je pribit na križu. Edini smiselni odgovor visi meter nad mojo delovno mizo, od koder mi križani nevsiljivo, z razprostrtimi rokami nemo kaže, kako velika je ljubezen Boga do mene. Nič ne govori, samo razprostire roke in kaže: »TOLIKA!« Verjetno si tudi ti v trpljenju postavljaš vprašanja in iščeš odgovore. Prepričan sem, da ni pomembnejših vprašanj, kot so tista, postavljena v trpljenju. Zato tvoj ateizem jemljem skrajno resno. Všeč mi je, da si kritičen do zla. Ne samo, da si kritičen, ampak da se proti zlu tudi boriš. Končno, da tudi protestiraš proti zlu. V borbi proti zlu ti stojim z ramo ob rami. Še več kot to, kljub temu, da si ateist, ti moram reči, da s tem, ko se boriš proti zlu, že priznavaš, da obstaja Dobro, ki ga v tem trenutku še ne moraš

ali nočeš poznati. V protestu se postavljaš ob velike like Svetega pisma, ki so s svojim protestom dobili pri Bogu kredite. Naj omenim Joba ali Abrahama. Zanimivo, da je postal oče narodov protestnik Abraham in ne ubogljivi Mojzes ali morda Noe.

Do velikega petka in dalje do velike sobote si lahko sledil Jezusu. Do tukaj je šlo brez težav. Do te točke je Jezus čisto zgodovinska oseba. Sedaj pa ti moram povedati tisto, kar mene dela kristjana. Nisem kristjan zaradi dobrih del ali zaradi pridnosti. V tem sva si lahko zelo podobna. Pred veliko nočjo si ubral svojo pot. Jaz pa ti moram povedati novico, ki je pravzaprav srčika mojega voščila: da je Kristus vstal. Še enkrat ponovim, ker si morda hitro bral in ti je pobegnilo: Kristus je vstal. Če ti ta novica ni všeč, imaš dve možnosti. Lahko prenehaš brati in kartico vržeš stran, ali pa prebereš do konca in si misliš svoje. Kakorkoli, da nadaljujem, kjer sem ostal: Kristus je vstal. Če si do sedaj vztrajal, te prosim, da ostaneš še dve vrstici do konca. Najprej, da se popravim: Kristus ni vstal. Sem napisal narobe. Pravilno je: **KRISTUS JE VSTALI**. Njegovo vstajenje ni zgolj pretekli dogodek, rana, ki jo čas zaceli. Prazen grob je kot rana sladkornega bolnika, ki je stalno odprta. Kristjani po krstu ne gledamo v grob, ampak iz groba ven v svet. Morda se ti zdi to pisanje smešno, vendar ti lahko povem, da je vsak, ki ga je cepila krstna voda, že umrl bolezni smrti in je vstali s Kristusom. Morda si danes brez vere v Boga. Nič ne de. V Svetem pismu beremo o veri Boga, ki jo ima do človeka. Četudi človek ni sposoben verovati Bogu, je Bog tisti, ki verjame v človeka in kakor oče čaka izgubljenega otroka, da ga lahko končno objame na pragu svojega doma. V Božjem imenu tebe s tvojim ateizmom vred danes objemam jaz in ti voščim notranjega miru.

